

Xa non escribo versos

Xa non escribo versos, para que se ti non os les? Para que, se só gústanme a min? Para que, se todos están adicados a ti, pero ti nunca os liches? Para que, se ti tamén os escribes, pero impórtoche tanto que nin sequera son para min?

Xa non escribo versos, porque só quería que ti os leses, e ti xa non estás. Quería que os lésemos xuntos, que ti os recitases, e eu cun sorriso moveuse os beizos á vez, buscando nos teus o momento exacto. Quería deixalos nós, ensinarchos do revés, quería aprendérchos, para que te lembrases de min. Quería susurrárchos ao oído unha noite de inverno, para que xa non volveses a ter frío xamais.

Xa non escribo versos, agora escribo cartas, aínda que non teño moi claro se permitirei que esta se escorregue por debaixo da túa

porta. Quizais mañá pase polo teu portal, e deixa caer as outras trinta no teu buzón, quizais caigan do meu bolso.

Bótoche de menos, pero dóeme tanto, tantísimo, dóeme tanto que ti xa non me importas, só me importa a dor. Olvideime de ti cedo, pero ter desperdiciado o meu amor, ese arrepentimento durará toda a miña vida.

E o que máis doe, o que máis frustra, o que nas noites de inverno esborréxese entre os meus ósos e provócame frío, o que me desvela tantas outras noites, o que me provoca pesadelos se son capaz de quedar durmido, e pensar no que pasaría.

Que pasaría se agora digo que xa non quero volver a amar, que xa non quero ver a ningún, que non quero bicar. Que xa non

sinto o mesmo, que para min o amor xa non existe, que todo é mentira, que só me fai sentir peor, que é cousa dun rato. Que xa non creo no amor verdadeiro, no amor a primeira vista, no amor sinceiro, no amor para toda a vida. Que todo é mentira, que é produto da túa imaxinación, que xa non sinto iso, que no teño ganas de facelo, non quero velo máis. Que quero que todos se alonxen de min, que me deixen estar só, amarme a min mesmo e crerme que son o único que me quere de verdae, que son o único que necesito para ser feliz. Que todos buscan facerme dano, que todos me odian, que todos me manipulan, que todos vanse rir de min, que todos vanme facer dano.

Que pasa se agora digo que non quero volver a sentir a pel de ninguén, ni a calor que desprende. Que non quero namorarme, que non quero gustarlle a ninguén, que non quero verme guapo, nin

quero que me vexa ninguén. Que non quero perderme na mirada de ninguén, nin nos seus beizos, nin nos rizos do seu pelo. Que non quero decirlle piropos a ninguén, que non quero bailar, con ninguén, nin rirme nunca máis, nin sorrir, nin susurrar palabras de amor. Que non quero quedarme espero ata tarde falando, nin cantando, nin mirando o ceo estrelado, nin dando paseos polo bosque, nin escoitando as olas. Que xa non quero recordar tempos vellos que despois en realidade non son tan bos a medida que descoses as cicatrices, que xa non quero recordar aquel primer día, nin aquela primeira vez, nin aquel primer bico.

Que pasa se eu agora digo todo isto, e ti sabes que son as miñas cousas favoritas no mundo, e que é a túa culpa que eu síntame así. Que por ti afogueime no medio dun mar de bágoas, que por ti

aforqueime no medio do patio, que por ti perdín o orgullo, que por ti íalle dicir á miña avoa que tiña mozo, que llo ía presentar. Que por ti pasei tardes compoñendo cancións de amor. Que por ti busquei a forma de escaparme da casa. Que por ti pasei por todo isto e por moito máis, e ti recordándome que nunca nos entendimos de verdade.

Que pasa se eu agora digo todo isto, algo cambiará para ti?

Sei que non, porque nunca importeiche o suficiente, como para ter permiso para estar entre os teus pensamentos. Cheguei a pensar que era un privilexio, estar entre eles e ser consciente de que estaba alí, cheguei a pensar que tiña que gañarme ese posto, e que non o tiña gañado dende facía xa moito tempo. Porén, isto nunca foi

así, sempre foi todo moito máis gris, moito máis barroco, con todos os seus enrevesados matices, coas súas terxiversadas mentiras, que parecían verdade, pero só facíanme dano.

Que mal me sinto agora, sabendo que toda esta dor en realidade nunca foi relevante, que tantas noites de bágoas e medo, de dependencia e toxicidade, só serviron para facerme perder o tempo. Que vivía nun túnel, sempre escuro, sempre vacío, polo que todos pasan pero nunca se quedan, polo que o meu eco resonaba cada vez que me recriminaba a miña existencia.

Hoxe xa non me arrepiño de todo o que non pasou, nin do pasado. Só me arrepiño de non ter escrito esta carta antes, cando aínda eramos nosoutros, e non ti e mais eu. Hoxe estou feliz, de só

sentirme triste por todas aquelas historia que non tiveron lugar, e
non de arrepentirme e chorar por todas aquelas que non tiveron
final.